

Μουσουλμάνοι εργάτες

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ

Αν πιστέψουμε τα τελευταία κατορθώματα της ελληνικής ερευνητικής δημοσιογραφίας, η Ελλάδα και ειδικά η Αθήνα, είναι φίσκα στους τζιχαντιστές. Τα «παράνομα τζαμιά» έχουν φτάσει, λέει, ούτε λίγο ούτε πολύ, τα 80. Στο εσωτερικό των «παράνομων τζαμιών», λέει, διάφοροι ύποπτοι φονταμενταλιστές επιδίδονται σε ύποπτες φονταμενταλιστικές ενασχολήσεις. Ευτυχώς όμως, ο ελληνικός λαός δεν πρέπει να ανησυχεί, ή τουλάχιστον

πρέπει να ανησυχεί με μέτρο: η Αντιτρομοκρατική, η Διεύθυνση Ασφάλειας και Πληροφοριών της ΕΛ.ΑΣ και η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών, έχουν διεισδύσει και στα ογδόντα «παράνομα τζαμιά» και δουλεύουν ασίγαστα, καθημερινά και κυρίως υπόγεια για το καλό όλων μας. Θα θέλαμε να υποστηρίξουμε ότι ειδικά αυτό το τελευταίο είναι μια χαρά λόγος ανησυχίας.

Η προκήρυξη αυτή κυκλοφορεί σε 7.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης autonome antifa

Οκτώβριος 2017

1. Αντιτζιχαντιστικές Αποκαλύψεις της Ελληνικής Ερευνητικής Δημοσιογραφίας.

Από το τέλος του Αυγούστου, ο ελληνικός τύπος ξεκίνησε να ασχολείται με τα «παράνομα τζαμιά». Φυσικά οι δημοσιογράφοι δεν το σκέφτηκαν από μόνοι τους. Όπως εύκολα καταλαβαίνει όποιος παρακολουθεί συστηματικά τις σχετικές παραστάσεις, κάθε καλός «δημοσιογράφος του αστυνομικού ρεπορτάζ» είναι και μισός μπάτσος ο ίδιος: οι «ειδήσεις» που σερβίρει ως «αποκαλύψεις», στην πραγματικότητα προέρχονται από τις διασυνδέσεις του με τους αρμόδιους πληροφοριών και δημοσίων σχέσεων της ελληνικής αστυνομίας. Αυτοί οι αρμόδιοι χρησιμοποιούν τις σχέσεις τους με τους «αστυνομικούς ρεπόρτερ» για να σερβίρουν δημοσίως «πληροφορίες», αναλόγως συγκυρίας, οικονομικών συμφερόντων και πολιτικών επιδιώξεων.

Αυτή η συμβιωτική σχέση μεταξύ λειτουργών της «ερευνητικής δημοσιογραφίας» και μπάτσων πάσης φύσεως διαγράφεται ξεκάθαρα στα πρόσφατα ρεπορτάζ περί «παράνομων τζαμιών». Πρώτα εμφανίστηκαν κάποια δημοσιεύματα που μας πληροφόρησαν ότι το «νόμιμο τζαμί» που τόσο μοιάζει με της Άρτας το γεφύρι, έπειτα από έντεκα χρόνια «πλησιάζει στην ολοκλήρωση». Ακολούθησε μια «άκρως απόρρητη έκθεση των 'ειδικών' υπηρεσιών της ΕΛ.ΑΣ» με θέμα τα παράνομα τζαμιά, που, προφανώς με τους τρόπους που περιγράψαμε προηγουμένως, κατέληξε στις φιλόξενες σελίδες της Καθημερινής στις αρχές του Σεπτεμβρίου, υπό τον εύγλωττο τίτλο «Οι Ιμάμηδες του μίσους στην Αθήνα».²

Αυτή η «άκρως απόρρητη έκθεση» που με κάποιο τρόπο κατάφερε να δημοσιευθεί σε κυριακάτικη εφημερίδα, δεν ήταν διόλου καθησυχαστική. Απ'ότι φαίνεται, οι Έλληνες τζιχαντολόγοι, μπάτσοι και πράκτορες, είναι άνθρωποι τόσο προικισμένοι με ερευνητικό δαιμόνιο, που έχουν κατορθώσει να διεισδύσουν στο καθένα από τα 80 παράνομα τζαμιά της Αττικής, τόσο πολύ, που κατορθώνουν να ακούνε, όχι μόνο το κήρυγμα, αλλά και τις συζητήσεις που διεξάγονται στο πεζοδρόμιο. Το ερευνητικό δαιμόνιο απέδωσε καρπούς και οι τζιχαντολόγοι ανακάλυψαν «ιμάμηδες και ορισμένους πιστούς που επικροτούν τις τρομοκρατικές επιθέσεις στην Ευρώπη και εκφράζονται θετικά για το ισλαμικό κράτος». Με την ευκαιρία θυμήθηκαν την ύπαρξη της «Μουσουλμανικής Αδελφότητας» που «έχει χαρακτηριστεί τρομοκρατική από τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο». Επίσης ανακάλυψαν την ύπαρξη της οργάνωσης «Αδελφοί Μουσουλμάνοι» και αναπόλησαν πως μέλη της «είχαν αναπτύξει έντονη δραστηριότητα στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια των γεγονότων που εκτυλίσσονταν στην Αίγυπτο, στο πλαίσιο αυτού που ονομάστηκε Αραβική Ανοιξη». Τελικά ανακάλυψαν και κάποιον «υπεύθυνο» παράνομου τζαμιού «στις παρυφές του Πειραιά» για τον οποίο «υπάρχουν αναφορές ότι είχε διευκολύνει τη μετακίνηση ακραίων ισλαμιστών από την Αλγερία και το Μαρόκο στη Συρία και στο Ιράκ μέσω Ελλάδας για λογαριασμό του Ισλαμικού Κράτους».

Δέκα μέρες αφότου η «απόρρητη έκθεση» έγινε βούκινο στην Καθημερινή, η εξίσου αξιόπιστη εφημερίδα Δημοκρατία κυκλοφόρησε με ετούτο εδώ το πρωτοσέλιδο:

Εφημερίδα Δημοκρατία, 13/9/2017.

Το κύριο άρθρο εκείνης της ημέρας αναφερόταν στον «τυφώνα του ισλαμικού τρόμου που πλήττει εδώ και καιρό την ανθρωπότητα» και προέβαινε σε ζοφερές προβλέψεις:

Η Δημοκρατία σήμερα αποκαλύπτει ότι στην πατρίδα μας, στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, υπάρχει άτομο που προβαίνει σε σειρά ομιλιών εναντίον της Δύσης (...) πιθανότατα δρομολογώντας γεγονότα και καταστάσεις που θυμίζουν όλα όσα έχουμε παρακολουθήσει να συμβαίνουν σε ευρωπαϊκές πόλεις και στις ΗΠΑ.³

Κι έτσι, στο τζάμπα, οι μαχόμενοι δημοσιογράφοι και πίσω τους μπάτσοι και πράκτορες, προαναγγέλουν τρομοκρατικά χτυπήματα στην Αθήνα. Και λέμε «στο τζάμπα», γιατί το υπόλοιπο έκθεμα δεν είχε παρά ελάχιστο ψαχνό. Το ίδιο το αποκαλυπτικό ρεπορτάζ, αφού επαναλάμβανε τη φράση της Καθημερινής σύμφωνα με την οποία «υπάρχουν αναφορές -που όμως ακόμη δεν έχουν διασταυρωθεί- ότι στο παρελθόν [ο ιμάμης-βόμβα] τροφοδοτούσε τις στρατιωτικές μονάδες του ισλαμικού κράτους με μαχητές», συνέχιζε σε πολύ πιο ήπιους τόνους:

Πάντως, το διάστημα που βρίσκεται στην Ελλάδα [όπου διαμένει νόμιμα], είναι υπό συνεχή και διακριτική επιτήρηση από τις ειδικές υπηρεσίες της ΕΛ.ΑΣ. και δεν έχει μέχρι στιγμής διαπιστωθεί να εκδηλώνει παραβατική συμπεριφορά, ενώ ακόμη και οι συνομιλίες του, τόσο με άτομα στην Ελλάδα, όσο και με συγγενείς του στη Μέση Ανατολή, δεν περιέχουν κάτι το περίεργο και εξτρεμιστικό.⁴

Μα δεν είναι παράξενο; Ο ανώνυμος «ιμάμης κινούμενη βόμβα» του Αγίου Παντελεήμονα, βρίσκεται υπό στενότερη παρακολούθηση: οι τηλεφωνικές του συνομιλίες παρακολουθούνται και απομαγνητοφωνούνται στο σύνολό τους, οι «μη διασταυρωμένες πληροφορίες» καταγράφονται και ελέγχονται. Εξάλλου, η παρακολούθηση του ιμάμη είναι μόνο ένα μικρό μέρος της αστυνομικής διείσδυσης που εξελίσσεται στο σύνολο των ογδόντα «παράνομων τζαμιών» της Αττικής. Κι όμως! Ετούτη η στενή παρακολούθηση, οι γενναιόδωρες υπερωριακές εργατώρες των πατριωτών πρακτόρων και δημοσιογράφων, δεν έχουν αποδώσει μέχρι στιγμής «κάτι το περίεργο και εξτρεμιστικό». Εκτός βέβαια από το -αρκούντως περίεργο και εξτρεμιστικό- πρωτοσέλιδο «Ιμάμης Κινούμενη Βόμβα».

Αλλά γιατί; Γιατί μια -προφανώς εκτενέστατη και δεδηλωμένα «άκρως απόρρητη»- επιχείρηση των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών που μέχρι στιγμής -μας λένε- δεν έχει αποδώσει καρπούς, να μοστράρεται σε αμφίβολης αξιοπιστίας άρθρα και πρωτοσέλιδα; Γιατί κάτι τέτοια εμφανίζονται και εξαφανίζονται σαν να μην υπήρξαν; Πρόκειται για σημαντικά ερωτήματα με περίπλοκες απαντήσεις. Καμία από τις οποίες δεν είναι ευχάριστη.

2. Απαντήσεις από το Εξωτερικό: Η «Μάχη με την Ισλαμική Τρομοκρατία» ως Διακρατικός Πόλεμος

Το ξέρουμε ότι τώρα τελευταία υπάρχει η αίσθηση ότι όλα πάνε μια χαρά, το ελληνικό κράτος βγαίνει από «την κρίση», η ανεργία μειώνεται ελέω μισθού τριακοσίων ευρώ, η μεσαία τάξη, ελλείψει εποικοδομητικότερων σκέψεων, στοχάζεται πάνω στο τι έγινε στο γκέιμ οβ θρόνους, και πάει λέγοντας. Όντως, ο Σεπτέμβρης του 2017 είναι καιρός για στρουθοκάμηλους.

Η ιστορία όμως δεν μετριέται με το μήνα. Η ιστορία μετριέται με τις δεκαετίες, μέχρι που κάποιο μήνα σου σκάει στα μούτρα. Από αυτή τη σκοπιά, τα πράγματα είναι λιγότερο ρόδινα: η επικράτεια του ελληνικού κράτους βρίσκεται στα άκρα μιας παγκόσμιας σύγκρουσης που εξελίσσεται ήδη εδώ και εικοσιπέντε χρόνια, από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου και μετά. Τα επιμέρους γεγονότα αυτής της παγκόσμιας σύγκρουσης είναι γνωστά: η εισβολή στο Αφγανιστάν, η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ, της Συρίας, της Λιβύης, και της Ουκρανίας, η ρωσική εισβολή στη Γεωργία, οι προσπάθειες δημιουργίας ενός κουρδικού κράτους... και πάει λέγοντας. Αυτή η παγκόσμια διακρατική σύγκρουση μεταξύ ΗΠΑ, Ρωσίας, Κίνας και λοιπών μικρότερων ενδιαφερόμενων, εξελίσσεται για δυόμισι δεκαετίες.

Το ελληνικό κράτος αναμφίβολα ανήκει στους «λοιπούς μικρότερους ενδιαφερόμενους». Οι ειδικοί του, τώρα τελευταία, περιγράφουν την κατάσταση ως μετακίνηση της «ζώνης του πολέμου» προς τα δυτικά, έτσι που σήμερα, «η Τουρκία, για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έχει περάσει στην επικράτεια αυτής της ζώνης».⁵ Θεωρούν μάλιστα πως αυτό το γεγονός, δηλαδή η άμεση εμπλοκή του τουρκικού κράτους στην παγκόσμια διακρατική σύγκρουση που μαίνεται στη Μέση Ανατολή, είναι μεγάλη ευκαιρία. Ελπίζουν πως το τουρκικό κράτος, λόγω της εμπλοκής του στη «ζώνη του πολέμου» θα αντιμετωπίζει όλο και οξύτερα προβλήματα συνοχής. Και επιδιώκουν, ανά πάσα στιγμή, να βρίσκονται στην κατάλληλη θέση ώστε να εκμεταλλευθούν αυτά τα προβλήματα συνοχής.

Από το 2009 και μετά, καταστρώνουν και εφαρμόζουν μια πολιτική αντιτουρκικών συμμαχιών με όποιο κράτος βρίσκεται εύκαιρο στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου: από εδώ προκύπτει η πολιτική των «τριμερών συνεννοήσεων» με κράτη όπως η Αίγυπτος, η Κύπρος, το Ισραήλ, η Ιορδανία κλπ, μια πολιτική που ακολουθείται αταλάντευτα, ανεξαρτήτως αλλαγής κυβερνήσεων. Από εδώ προκύπτει και το εξίσου πάγιο ενδιαφέρον για τα «πετρέλαια» νοτίως της Κύπρου και οι προσπάθειες εδραίωσης της ελληνικής ναυτικής κυριαρχίας στη Μεσόγειο.⁶

Από τη στιγμή που η παγκόσμια σύγκρουση στη Μέση Ανατολή ξεκίνησε να διεξάγεται επισήμως, το 2001, η βασική δημόσια γλώσσα διεξαγωγής της ήταν «η μάχη με την ισλαμική τρομοκρατία». Αυτή η «μάχη» είχε τις μεγάλες της στιγμές: εδώ εντάσσεται η πτώση των δίδυμων πύργων, οι βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο, στη Μαδρίτη, στη Μόσχα, στο Παρίσι, στις Βρυξέλλες, στη Βοστώνη και φυσικά ο «πόλεμος με το ISIS», που εδώ και δύο χρόνια είναι το άλλο όνομα της περίπλοκης διακρατικής σύγκρουσης που μαίνεται γύρω από τη διάλυση της Συρίας. Η ίδια «μάχη» όμως διαθέτει και μια διόλου ευκαταφρόνητη καθημερινή λάντσα: τους συνήθως νεαρούς «τρομοκράτες» που συλλαμβάνονται καθημερινά και πολλές φορές προληπτικά, τις νομοθεσίες και τεχνολογίες επιτήρησης και απαγόρευσης που πολλαπλασιάζονται, την κοινωνική και τεχνική γνώση των μυστικών υπηρεσιών που βαθιάίνει, και πάει λέγοντας.

Σε κάθε περίπτωση, έπειτα από δεκαετίες σχετικών εξελίξεων, η «μάχη με την ισλαμική τρομοκρατία» έχει αποδείξει ότι διαθέτει τρεις σημαντικές πο-

λιτικές λειτουργίες. Πρώτον, συνδέει με βολικό τρόπο την καθημερινότητα των πατριωτών πατοκούμπηδων (που παλιά τους λέγανε «τηλεθεατές») με τη δραστηριοποίηση του κράτους τους στο εξωτερικό - εξηγεί τα ανεξήγητα με όρους που να χωράνε σε ένα ποστ και να τους καταλαβαίνουν ως και τα φάνμποις του γκέιμ οβ θρόνους. Δεύτερον, χρησιμεύει ώστε ο έλεγχος των μουσουλμάνων εργατών στο εσωτερικό των δυτικών μητροπόλεων να μετατρέπεται από πολιτικός έλεγχος εργατικού πληθυσμού σε στρατιωτικό έλεγχο εχθρικού πληθυσμού. Τρίτον, συνδέει τη στρατιωτική διαχείριση των μεταναστών εργατών (που βρίσκεται εντός του οπτικού πεδίου των πατοκούμπηδων) με την κρατική εξωτερική πολιτική (που βρίσκεται εκτός του οπτικού πεδίου των πατοκούμπηδων).

Οι τελευταίες ενασχολήσεις του ελληνικού τύπου με τον «τυφώνα της ισλαμικής τρομοκρατίας», αποδεικνύουν ότι το ελληνικό κράτος έχει εμπδώσει και τα τρία σκέλη του ζητήματος. Για παράδειγμα, ήδη αναφέραμε ότι το ρεπορτάζ της αξιόπιστης *Καθημερινής* κατονομάζει ως βασικές «τρομοκρατικές οργανώσεις» που δρουν στα «παράνομα τζαμιά» της Αττικής, τους «Αδελφούς Μουσουλμάνους» και τη «Μουσουλμανική Αδελφότητα». Πιθανότατα ο μέσος πατοκούμπης δεν το γνωρίζει, αλλά οι «αδελφοί μουσουλμάνοι» (που είναι το ίδιο με τη «μουσουλμανική αδελφότητα»), έως το 2013, αποτελούσαν τη νόμιμη κυβέρνηση της Αιγύπτου. Βγήκαν στην παρανομία έπειτα από πραξικόπημα του στρατηγού Σίσι, γνωστού φιλέλληνα και μέγα χορηγού των «τριμερών συνεννοήσεων» του ελληνικού κράτους και πολλοί από αυτούς βρήκαν καταφύγιο στην Τουρκία. Δηλαδή οι «τρομοκράτες», την ύπαρξη των οποίων μαθαίνουμε για λίγο, είναι κομμάτι της ηττημένης -και παρεμπιπτόντως: σκληρά μακελεμένης- αιγυπτιακής αντιπολίτευσης. Γι' αυτό και θεωρούνται «τρομοκράτες» από το Αιγυπτιακό και το Σαουδαραβικό κράτος, αλλά όχι από την Ε.Ε., μέλος της οποίας εξακολουθεί να είναι το ελληνικό κράτος. Αυτό βέβαια δεν εμποδίζει το ελληνικό κράτος να προετοιμάζεται για τις σκληρές επιπτώσεις που ενδεχομένως θα έχει η περαιτέρω σύσφιξη των ελληνοαιγυπτιακών σχέσεων στους εξόριστους Αιγύπτιους που ζουν εδώ. Ούτε εμποδίζει να επισημανθούν στους Έλληνες πατοκούμπηδες οι ανεξίτηλα κατευθύνσεις της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, στην κατανοητή γλώσσα της «ισλαμικής τρομοκρατίας».

Δεν είναι καθόλου παράξενο που οι ίδιοι «Έλληνες ειδικοί» που βλέπουν την «εμπλοκή της Τουρκίας στη ζώνη του πολέμου» ως «γεωπολιτική αναβάθμιση της Ελλάδας», είναι ταυτόχρονα και ειδικοί των «παράνομων τζαμιών» και της «ισλαμικής τρομοκρατίας». Στην πραγματικότητα η «ισλαμική τρομοκρατία» είναι το βολικό εργαλείο που χρησιμοποιούν για να περιγράψουν τις αντιτουρκικές κατευθύνσεις της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής σε μια γλώσσα που εναλλάσσει κατά βούληση τον κυνισμό του «εθνικού συμφέροντος» με την έκτακτη ανάγκη του «προβλήματος δημόσιας τάξης» και αντιστρόφως. Ενόσω η ελληνική εξωτερική πολιτική του μέλλοντος θα αντιμετωπίζει προκλήσεις και ευκαιρίες, κάθε σχετική προεργασία μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμη. Για παράδειγμα, ο Άγγελος Συρίγος, καθηγητής διεθνών σχέσεων και μάστιγα των φοιτητών που γράφουν στους τοίχους του Παντείου, ξεκινάει να γράφει για τα «παράνομα τζαμιά», αλλά δεν παραλείπει να υπενθυμίσει την προδοτική τρομοϊσλαμιστική φύση των «ψευδομουφτήδων» της Θράκης:

σε συγκέντρωση που διοργάνωσαν στην Ξάνθη τον Ιούλιο του 2014, εμφανίσθηκαν για πρώτη φορά στη Θράκη άτομα τυλιγμένα με σημαίες του ιερού ισλαμικού πολέμου, τζιχάντ.⁷

Άσχετο / τρία χρόνια πριν / έκτοτε ουδέν. Αλλά αυτή είναι η μαγεία της «εξωτερικής χρήσης» της «ισλαμικής τρομοκρατίας». Μπορεί προς το παρόν το μίγμα «τζιχάντ», «αδελφών μουσουλμάνων», Αιγύπτου, Τουρκίας και τουρκικής (σόρυ - μουσουλμανικής) μειονότητας της Θράκης να είναι ακατανόητο. Στο μέλλον όμως, ενώ θα «δρομολογούνται γεγονότα και καταστάσεις που θυμίζουν όλα όσα έχουμε παρακολουθήσει να συμβαίνουν σε ευρωπαϊκές πόλεις και στις ΗΠΑ», όλα τα περίπλοκα θα εξηγηθούν, θα οργανωθούν και θα χρησιμοποιηθούν. Πιθανότατα, εδώ θα βοηθήσει και το αναμενόμενο φόντο· δηλαδή ο μαζικός, άμυαλος και πάνω απ' όλα φιλοκρατικός τρόμος που παραδοσιακά συνοδεύει τα σχετικά συμβάντα.

3. Απαντήσεις από το Εσωτερικό: Η «Μάχη με την Ισλαμική Τρομοκρατία» ως Ταξικός Πόλεμος

Όπως σημειώσαμε παραπάνω, η «μάχη με την ισλαμική τρομοκρατία» διαθέτει τα μεγάλα γεγονότα της, όπως διαθέτει και την καθημερινή λάντσα της. Τα «μεγάλα γεγονότα» μπορεί να χρησιμεύσουν για την κατανοητή σύνδεση της άμεσης εμπειρίας των υπηκόων με την εξωτερική πολιτική του κράτους τους. Το εμβληματικό σχετικό συμβάν είναι ο τρόπος με τον

οποίο η πτώση των δίδυμων πύργων συνδέθηκε με τη στρατιωτική εισβολή στο Αφγανιστάν.

Αλλά και η καθημερινή λάντζα έχει τη δική της χάρη. Σκεφτείτε το μέγεθος του πράγματος, όπως μας παρουσιάστηκε από τον ελληνικό τύπο: ογδόντα «παράνομα τζαμιά» - χιλιάδες «πιστοί» - εκατοντάδες χιλιάδες ώρες νόμιμης και παράνομης παρακολούθησης - δεκάδες φυτεμένοι πληροφοριοδότες. Οι πράκτορες των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών που παρήγαγαν την «άκρως απόρρητη έκθεση» που δεν λέει και πολλά πράγματα, θα πρέπει να είναι δεκάδες.

Αυτές οι δεκάδες αγνών πατριωτών πρακτόρων, κάνουν μια δουλειά κρίσιμης σημασίας. Γιατί το ίδιο το «παράνομο τζαμί» είναι ένας τόπος κρίσιμης σημασίας. Παρά τις περί του αντιθέτου δοξασίες, οι μετανάστες εργάτες που προέρχονται από τις μουσουλμανικές χώρες είναι κανονικοί άνθρωποι. Που σημαίνει ότι έχουν πολιτικές αντιλήψεις, μουσικές και διατροφικές προτιμήσεις, σεξουαλικούς προσανατολισμούς, είναι οπαδοί αθλητικών ομάδων, έχουν γνώμη για την ύπαρξη ή την ανυπαρξία του Θεού... και φυσικά, όπως όλοι οι εργάτες, έχουν ή γρήγορα αποκτούν γνώμη για την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Εν τω μεταξύ, η κατάσταση στην οποία βρίσκονται είναι αυτή της τεχνητής παρανομίας. Η κρατική νομοθεσία κανονίζει «να μην έχουν χαρτιά» και να μην υπάρχει τρόπος να αποκτήσουν. Ο «παράνομος» μετανάστης εργάτης είναι ένας κανονικός άνθρωπος που είναι καταδικασμένος με κρατικό φερμάνι να περιπλανιέται. Από τη μια μεταξύ προσωρινής «άδειας ασύλου» και απέλασης· από την άλλη μεταξύ αφεντικών και μπάτσων· τέλος μεταξύ της «ζώνης του πολέμου» και του εξωτερικού της.

Είναι γι' αυτό που ο τόπος που οι μυστικές υπηρεσίες και οι δημοσιογράφοι υπάλληλοί τους αποκαλούν «παράνομο τζαμί», είναι κρίσιμης σημασίας. Γιατί είναι ο μοναδικός τόπος όπου επιτρέπεται αυτοί οι κατά τα άλλα κανονικοί άνθρωποι να υπάρχουν ως ανθρώπινα όντα με τις αντιλήψεις τους, να μιλούν τη γλώσσα τους και να περιστοιχίζονται από ανθρώπους που βρίσκονται στην ίδια ή παρόμοια κατάσταση. Συνεπώς γιατί εκ των πραγμάτων το «παράνομο τζαμί», είναι πολύ λιγότερο τόπος θρησκευτικής λατρείας και πολύ περισσότερο τόπος συνάντησης, επίλυσης προβλημάτων, αναζήτησης βοήθειας, διάδοσης πληροφοριών και τεχνογνωσίας επιβίωσης και φυσικά πρώτης υποδοχής των νεοφερμένων. Είναι ο κατεξοχήν τόπος αναπαραγωγής και πολιτικής έκφρασης των παράνομων μεταναστών εργατών.

Είναι γι' αυτό που τα «παράνομα τζαμιά» μπαίνουν στο στόχαστρο της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών. Η αστυνομία είναι βέβαια αυτό που λέει το όνομά της: ο θεσμός επιβολής του «νόμου» στο εσωτερικό της κρατικής επικράτειας. Ότι αυτή η «επιβολή του νόμου» εννοείται ως έλεγχος και διαχείριση των κατώτερων στρωμάτων είναι ένα γεγονός σύμφυτο με τη γέννηση και την ιστορία των αστυνομιών όλου του κόσμου. Και όντως, οι μπάτσοι και οι πράκτορες που παρακολουθούν τα «παράνομα τζαμιά», δεν βρίσκουν μπρος τους «ισλαμιστές τρομοκράτες». Αντί γι' αυτό το εξαιρετικά σπάνιο είδος, συναντούν τα κατώτερα των κατώτερων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας, παρακολουθούν τις πολιτικές διεργασίες στο εσωτερικό τους και φυσικά, εφόσον οι «αστυνομικοί» αξίζουν το όνομά τους, κοιτάζουν να αποκτήσουν εξουσία πάνω τους και να τη χρησιμοποιήσουν για να εξυπηρετήσουν ατομικούς και κρατικούς λογαριασμούς.

Πρόκειται για δουλειά με πολλαπλές όψεις. Από τη μια έχουμε την όψη των γενικών συμφερόντων του ελληνικού κράτους: την εργατική πειθαρχία, την απουσία διαμαρτυριών και φυσικά τη σύνδεση με τις κατευθύνσεις της εξωτερικής πολιτικής με τους τρόπους που περιγράψαμε στην προηγούμενη ενότητα. Από την άλλη, έχουμε την όψη των ειδικών λογαριασμών των μπάτσων και πρακτόρων, ως επιμέρους μηχανισμών, ως εγκληματικών συμμοριών και ως ατόμων με τα δικά τους συμφέροντα. Το μίγμα έχει αποδειχθεί ιδιαίτερως περίπλοκο, αλλά είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ένα πράγμα: κάποιος που αποκτά εξουσία πάνω στα κατώτερα στρώματα, κάποιος που επιφορτίζεται να τα παρακολουθεί και να τα γνωρίζει συστηματικά, κάποιος που διαθέτει τη δύναμη της απέλασης, της φυλάκισης ή του θανάτου, μοιραία θα εκμεταλλευθεί τη γνώση και την εξουσία του για ό,τι προκύψει.

Το τι προκύπτει κάθε φορά, δεν το γνωρίζει κανένας πέρα από τους άμεσα εμπλεκόμενους και σίγουρα δεν το γνωρίζουν οι αντιφασίστες των Εξαρχείων σαν και του λόγου μας. Ίσως ποτέ δεν θα μάθουμε γιατί ο «μάμης κινούμενη βόμβα» του Αγίου Παντελεήμονα έγινε κρυπτικό πρωτοσέλιδο, γιατί φωτογραφήθηκε έτσι δημόσια (σε ξέρουμε - σε παρακολουθούμε), γιατί απειλήθηκε επίσης δημόσια (έστελνες κόσμο στο ISIS - ή μπορεί και όχι· εμείς θα το αποφασίσουμε) και γιατί ξεχάστηκε μέχρι την επόμενη φορά.

Ξέρουμε όμως ότι κάποιος δέχεται απειλές όταν δεν θέλει να κάνει αυτό που του λένε να κάνει. Και ξέρουμε και ορισμένες προηγούμενες ιστορίες από τον Άγιο Παντελεήμονα, αυτό το κατ' εξοχήν ανοιχτό στρατόπεδο

ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ 2009.

Πρωτοσέλιδο μιας από της πιο κραγμένες φωνές της ΕΥΠ στην Ελλάδα: Εφημερίδα Espresso, Μάιος του 2009. Οι μουσουλμάνοι μετανάστες εργάτες του κέντρου της Αθήνας είχαν μόλις εξεγερθεί, έπειτα από μήνες παρενόχλησης από την αστυνομία και τους ναζί. Η πρώτη, πρόχειρη, κρατική απάντηση ήταν η επίκληση της «ισλαμικής τρομοκρατίας» και η σύνδεση των μεταναστών με τους «κουκουλοφόρους του Δεκέμβρη» (δηλαδή εμάς: προσέξτε τη σύνθεση κουκουλοφόρου και μπούρκας στα αριστερά).

Η δεύτερη, μελετημένη, κρατική απάντηση ήταν η κατασταλτική δραστηριοποίηση στον Άγιο Παντελήμονα της Χρυσής Αυγής, της μαφίας των στριπτιζάδικων της Συγγρού και του τοπικού αστυνομικού τμήματος, όλα αυτά με τη μορφή της «επιτροπής κατοίκων». Έχουμε εδώ μία από τις αφετηρίες που κατέληξαν στη δολοφονία του Μανώλη Καντάρη, στο πογκρόμ του 2011, στην εκλογική άνοδο των Ελλήνων νεοναζί και τελικά στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

εργασίας των παράνομων μουσουλμάνων εργατών στην Ελλάδα. Ξέρουμε για παράδειγμα, όπως και όλη η υπόλοιπη χώρα, ότι ο Διοικητής αυτού του αστυνομικού τμήματος ήταν ο αρχηγός και πολιτικός καθοδηγητής της «επιτροπής κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα». Ότι η «επιτροπή κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα», που τόσο ζεστά φιλοξενήθηκε στους τηλεοπτικούς δέκτες από το 2009 και μετά, ήταν μία από τις πολιτικές εκφράσεις της μαφίας του Αγίου Παντελεήμονα. Ότι αυτή η σύνδεση «επιτροπής κατοίκων», μαφίας και αστυνομικού τμήματος οδήγησε στη δραστηριοποίηση της Χρυσής Αυγής στην περιοχή, συνεπώς και στη σύνδεση με τη μαφία των στριπτιζάδικων της Συγγρού. Ότι από αυτό το αναβράζον υλικό προέκυψαν, μεταξύ πολλών άλλων, η δολοφονία του Μανώλη Καντάρη, το πογκρόμ του 2011, η εκλογική άνοδος της Χρυσής Αυγής και τελικά η δολοφονία του Παύλου Φύσσα.⁸ Ξέρουμε ότι έπειτα από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ένα σημαντικό τμήμα της ηγεσίας της ελληνικής αστυνομίας αποστρατεύθηκε με το ζόρι.⁹ Και ότι ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος Αγίου Παντελεήμονα κατέληξε υπόδικος για λαθρεμπόριο.

Ξέρουμε δηλαδή ότι οι Έλληνες μπάτσοι και οι πράκτορες που τόσο στενά παρακολουθούν τα «παράνομα τζαμιά», δηλαδή τους μουσουλμάνους μετανάστες εργάτες, έχουν σκοπούς και κάνουν λογαριασμούς που εκτείνονται πολύ πέρα από τη «μάχη με την ισλαμική τρομοκρατία»: αφενός στην ελληνική εξωτερική πολιτική και αφετέρου στις συγκρούσεις στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, για να μη μιλήσουμε για τις συγκρούσεις στο εσωτερικό της ελληνικής μαφίας. Ότι αυτοί οι λογαριασμοί υπάρχουν, είναι ένα γεγονός που στο παρελθόν έχει οδηγήσει σε τραγικά αποτελέσματα. Ότι μπορεί κάποια στιγμή να αρχίσουν να συνδέονται με το χαρτί της «ισλαμικής τρομοκρατίας», μπορεί να οδηγήσει σε εφιαλτικά αποτελέσματα.

Ας μιλήσουμε λοιπόν λίγο για εφιάλτες.

4. Η πολεμική Συγκυρία και τα Εργαλεία της

Το καπιταλιστικό κράτος δεν δίνει δεκάρα για το θάνατο των υπηκόων του. Αντιθέτως, το καπιταλιστικό κράτος ενδιαφέρεται σφοδρά για την ομαλή εκμετάλλευση της εργασίας στο εσωτερικό και για τη σύγκρουση με τους

ομοίους του στο εξωτερικό. Υπάρχουν μάλιστα πασίγνωστες περιπτώσεις όπου ο θάνατος των υπηκόων, αντί για απευκαίριος, αποδεικνύεται αναγκαίος, τόσο για την ομαλή εκμετάλλευση της εργασίας στο εσωτερικό, όσο και για τη διεξαγωγή των διακρατικών συγκρούσεων στο εξωτερικό. Αυτός είναι ο δρόμος μέσω του οποίου 40.000 νεκροί το χρόνο από «αυτοκινητιστικά ατυχήματα» θεωρούνται «φυσικό γεγονός», ενώ δέκα νεκροί από «ισλαμιστή τρομοκράτη» μπορεί να θεωρηθούν αιτία πολέμου· ή και όχι, αναλόγως της συγκυρίας.

Από τη σκοπιά του καπιταλιστικού κράτους, η «ισλαμική τρομοκρατία» αποτελεί εξαίρετη ιδέα. Από τη μια έχει τη μαγική ιδιότητα να εμπλέκεται με τη μεταφυσική του απρόσμενου θανάτου και τις αταξιστικές σχετικές αντιδράσεις των νόμιμων υπηκόων. Από την άλλη εμπλέκεται αρμονικά με τον διάχυτο κοινωνικό ρατσισμό, συνεπώς μπορεί άνετα να αποδωθεί συλλήβδην στα κατώτατα των κατώτατων κοινωνικών στρωμάτων, τα οποία μάλιστα προέρχονται από «περιοχές εξωτερικού ενδιαφέροντος». Τέλος, όπως αποδεικνύουν οι πρόσφατες επιδόσεις των Ελλήνων πρακτόρων, μπορεί εύκολα να εντοπιστεί, να παρακολουθηθεί, να καταλογογραφηθεί και τελικά να ελεγχθεί και να χρησιμοποιηθεί, τόσο πριν όσο και -κυρίως- μετά την εκδήλωσή της. Άλλωστε οι Έλληνες πράκτορες δεν χρειάζεται να πρωτοπορήσουν: έπειτα από σχετική εμπειρία δεκαετιών, η «ισλαμική τρομοκρατία» χρησιμοποιείται παγκοσμίως ως μαγικό πασπαρτού, ως ένα σύνολο λόγων και πρακτικών για χρήση στο εσωτερικό και το εξωτερικό, αναλόγως εθνικού και ταξικού συμφέροντος.

Ότι εν έτει 2017 αυτού του είδους οι λόγοι εμφανίζονται όλο και πιο έντονα στην Ελλάδα, μόνο λόγος τεράστιας ανησυχίας μπορεί να είναι. Από τη μια το εξωτερικό βράζει: η Μέση Ανατολή έχει διαλυθεί και μια νέα σύγκρουση ετοιμάζεται γύρω από τα κομμάτια. Το τουρκικό κράτος, που βρίσκεται στο επίκεντρο της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, αντιμετωπίζει όλο και μεγαλύτερα προβλήματα εσωτερικής συνοχής. Το ελληνικό κράτος αναμένει να εκμεταλλευθεί όποιες ευκαιρίες προκύψουν, ίσως και να προσπαθήσει να δημιουργήσει μερικές.

Από την άλλη το εσωτερικό συνθλίβεται κάτω από την ταξική επίθεση που προέκυψε από το 2009 και μετά. Το ελληνικό κράτος έχει επιλέξει τη στρατηγική της «εσωτερικής υποτίμησης», δηλαδή την επίθεση στα κατώτερα στρώματα με τρόπους που ξεκινούν από τη μείωση των μισθών και καταλήγουν στην αστυνομική διαχείριση.

Τα πιο αδύναμα κομμάτια των κατώτερων τάξεων βρίσκονται στο στόχαστρο, πολύ περισσότερο από ό,τι οι υπόλοιποι. Η έκτακτη ανάγκη, το έγκλημα, ο θάνατος και η τρομοκρατία αποτελούν τις βασικές συνιστώσες των λόγων υποτίμησης και διαχείρισής τους. Και φυσικά το τρομο-ρεπερτόριο δεν εξαντλείται στο μεγάλο μπαμπούλα της «ισλαμικής τρομοκρατίας»: Το Καλοκαίρι που μας πέρασε, οι τσιγγάνοι της χώρας συνδέθηκαν με μια δολοφονία στο Μενίδι και με τη διακίνηση ναρκωτικών. Ακολούθησε νομοσχέδιο που προβλέπει τον υποχρεωτικό εγκλεισμό τους σε «καταυλισμούς πρότυπα».¹⁰ Σήμερα, συζητείται ο υποχρεωτικός τους εμβολιασμός, γιατί μεταξύ άλλων, λέει, διαδίδουν και την ιλαρά.¹¹

Όσο περνάει ο καιρός, τόσο η διαχείρισή τους θα γίνεται με τη μέθοδο της προβοκάτσιας και υπό το κλίμα της έκτακτης ανάγκης.

5. Κρατικές προβοκάτσες και η αντιμετώπισή τους.

Η εμπλοκή των μυστικών υπηρεσιών στα «παράνομα τζαμιά» είναι διαπιστωμένη. Επίσης διαπιστωμένο είναι ότι αυτή η εμπλοκή εκτείνεται πολύ πέρα από τη «μάχη με την ισλαμική τρομοκρατία». Αυτός είναι λόγος μεγάλης ανησυχίας. Πρώτον γιατί η πολιτική κατάσταση της ελληνικής κοινωνίας είναι τέτοια που την καθιστά ανοιχτή σε κάθε κρατική προβοκάτσια.

Δεύτερον γιατί ζούμε σε καιρούς έκτακτης ανάγκης και δραστηριοποίησης του ελληνικού κράτους στο εξωτερικό.

Σε καιρούς σαν τους σημερινούς η προβοκάτσια μετατρέπεται σε βασικό μέσο κατάστροφης κρατικής πολιτικής. Κατά πρώτον γιατί η κρίση πρέπει εξορισμού να είναι ακατανόητη, άρα πρέπει να εφευρεθούν κατανοητές προσεγγίσεις των όσων συμβαίνουν: είναι άλλο να λες «Αδελφοί Μουσουλμάνοι ίσον τρομοκράτες» κι άλλο «ο στρατηγός Σίσι είναι φίλος μας, έχουμε κάτι αντιτουρκικές δουλειές στην Ανατολική Μεσόγειο και αν παραστεί ανάγκη μπορούμε να συνδέσουμε τους Αδελφούς Μουσουλμάνους με την Τουρκία». Κατά δεύτερον γιατί οι υπήκοοι, όσο παραδίδονται στην ατομική βλακεία και επιδίδονται στον πόλεμο όλων εναντίον όλων, τόσο είναι έτοιμοι να πιστέψουν ότι ο κόσμος κινείται με «μπόμπες» και να συσπειρωθούν γύρω από τη μοναδική αξιόπιστη συλλογική οντότητα που απομένει, δηλαδή το κράτος τους. Το ελληνικό κράτος δουλεύει τις προβοκάτσες ως αφορμές εφαρμογής πολιτικών πολύ καιρό τώρα. Αρκεί να δει κανείς τα γεγονότα γύρω από την «άνοδο της Χρυσής Αυγής», ή τους τρόπους με τους οποίους, μέσα στο Καλοκαίρι, μια αδέσποτη σφαίρα στο Μενίδι κατέληξε σε πογκρόμ με αστυνομική υποστήριξη, σε μεταβολές των δικτύων διακίνησης ναρκωτικών και σε σχέδια υποχρεωτικού εγκλεισμού των ρομά σε στρατόπεδα.

Όσο για το τι πρέπει να γίνει: έχουμε τη γνώμη (και έχει αποδειχθεί ιστορικά) ότι η πολιτική της προβοκάτσιας είναι τόσο αποτελεσματικότερη, όσο πιο σαθρή είναι η πολιτική και οργανωτική κατάσταση της εργατικής τάξης, οι συλλογικοί μας τρόποι για να καταλαβαίνουμε τον καπιταλιστικό κόσμο και να δρούμε εναντίον του. Το πρώτο βήμα άμυνας, που ήδη έχει αργήσει πολύ, είναι να ανακαλύψουμε συλλογικούς τρόπους να ανιχνεύουμε και να καταδεικνύουμε τις κρατικές και παρακρατικές επιδιώξεις που αναπόφευκτα θα συντάσσονται όλο και περισσότερο γύρω από «ακραία συμβάντα». Το ερώτημα «ποιος ωφελείται» πρέπει να τίθεται για κάθε μενιδιώτικη «αδέσποτη σφαίρα», για κάθε δολοφονία του Μανώλη Καντάρη, για κάθε δολοφονία του Παύλου Φύσσα, για κάθε οροθετική εκδιδόμενη, για κάθε «ισλαμιστή τρομοκράτη». Αυτό το ερώτημα θα πρέπει να μπορεί να τίθεται συλλογικά, με ιστορικό τρόπο και από τη σκοπιά των κατώτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης.

Για παράδειγμα, τα όσα προηγήθηκαν προσπάθησαν να συνδέσουν τη «μάχη με την ισλαμική τρομοκρατία» με εσωτερικές και εξωτερικές κρατικές επιδιώξεις, καθώς και με την ιστορική συγκυρία. Είναι μια μικρή συνεισφορά στο μεγάλο εγχείρημα της διαμόρφωσης μιας τεκμηριωμένης ταξικής καχυποψίας απέναντι στο ελληνικό κράτος. Ακριβώς δηλαδή στην ανακάλυψη του συναισθήματος που έλειπε περισσότερο στα χρόνια που η μείωση των μισθών στο μισό αποδιδόταν «στον Σόιμπλε».

Είναι λίγο· το ξέρουμε. Είναι από αυτά που αντιστοιχούν στην εποχή· κι αυτό το ξέρουμε. ●

1. Χαρά Τζαναβάρη, «Οι 'Προσευχές' Εισακούστηκαν 11 Χρόνια μετά», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 24/8/2017.
2. Γιάννης Σουλιάτης, «Οι Ιμάμηδες του Μίσους στην Αθήνα», *Καθημερινή*, 3/9/2017.
3. Ανώνυμος, «Ο Τρόμος στο Κατώφλι», *Δημοκρατία*, 13/9/2017.
4. Ανώνυμος, «Στο Στόχαστρο 'Σκληρός' Ψευτοϊμάμης», *Δημοκρατία*, 13/9/2017.
5. Άγγελος Συρίγος, «Αναβαθμιζόμαστε Γεωπολιτικά», *Καθημερινή*, 17/9/2017.
6. Όλα αυτά με πολύ περισσότερα λόγια στο *Autonome Antifa, Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου... ή αλλιώς, η Συμμετοχή του Ελληνικού Κράτους στον Παγκόσμιο Πόλεμο*, Αθήνα, 2015.
7. Άγγελος Συρίγος, «Ισλαμική Τρομοκρατία: Κινδυνεύει η Ελλάδα», *Καθημερινή*, 28/8/2017.
8. Σχετικά διάβασε τη μπροσούρα *Autonome Antifa, Επιτροπές Κατοίκων: Κατάδυση στο Μέλλον του Ελληνικού Φασισμού*, Αθήνα, 2012.
9. Σχετικά διάβασε το «Φασισμός και Αντιφασισμός Σήμερα, μέρος Δ: Το Αντιφασιστικό Κράτος», *Antifa #38*, 10/2013.
10. Ιωάννα Φωτιάδη, «Το Στεγαστικό των Ρομά επί Τάπητος», *Καθημερινή*, 28/7/2017.
11. Πέννυ Μπουλούτζα, «Εκστρατεία Μαζικού Εμβολιασμού κατά της Ιλαράς», *Καθημερινή*, 13/9/2017.

Οι autonome antifa που συζητήσαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

